

Ögats bläck

Inte förrän jag genom ögats bläck
ser och känner
min ödslighet
ger jag plats för den ensammaste
Han som satte upp varpen
vilken från krypta till krypta
slår en bro av trådar

Den ensammaste

Avlad av himmel och hav
inspärard mellan bräder
Inte kände jag hennes sammanpressade händer
Inte såg jag när stunden var inne att du
var den ensammaste
Inte förrän hon flöt iland började något hända –
satt i sängen med ditt huvud i knäet
strök med varliga fingrar dina sår
svepte dig i lakanet
såg att du också var hon
Hennes ensamhet liknade din
medan min bedrövelse över tillspillogivet liv
överröstade stormen
Ett anfrätt anklagande finger
trängde sig in överallt där något försökte gro
som basilikan i fönstret
När jag älskar dig älskar jag henne